

I.

Дојдоха да я вземат точно в 6.47 сутринта. Лора запомни часа, защото чакаше този момент от единайсет години, един месец и пет дни и искаше да го запомни завинаги – часа, в който започва животът ѝ.

Стана още по тъмно, за да събере багажа си. Всичките ѝ притежания се събраха в един куфар, подредени като по конец – по две от всичко, освен от бельото и от книгите, от които имаше по седем. По един чифт бельо за всеки ден от седмицата, както нареди директорката. Романите обаче изобщо нямаше да ѝ стигнат, макар че Лора не знаеше

колко ще ѝ стигнат. Когато целият ти живот е минал в очакване, книгите се превръщат в прозорци към свят на удивителни загадки и приключения, към разкази за гръзци крадци на скъпоценности и светлинни сигнали в нощната тъма, за чудовищни кучета, които бродят сред мъгливи тресавища, за омагьосани тигри и свирепи мечки, за невероятни подвизи, за храброст и издръжливост...

Лора въздъхна и гръпна пердето. Истинският ѝ прозорец не гледаше към нито едно от тези неща. Навремето през него се откривала гледка към обрасли с цветя хълмове, от които дошло и името на детския дом – „Горски поляни“, но това било, преди някакъв държавен инспектор да реши, че природата е заплаха за здравето и безопасността на децата. И затова сега Лора се взираше в паркинг и асфалтирана детска площадка с две люлки.

Отвъд живия плет се виждаше предградие от еднакви кафяви тухлени къщи, покрити със сняг. Невероятно скучна гледка! На Лора често ѝ се случваше, потънала в някоя книга, случайно да вдигне поглед и стреснато да осъзнае, че все още се намира в малкия индустриален град в Северна Англия и че не се е пренесла в някой тайнствен лес, в швейцарските Алпи или сред поле, осяно с макове.

Но всъщност Лора не се вълнуваше толкова от самите поля или лесовете. Беше живяла

в приемни домове с градини колкото футболни игрища, целите в рози, стари дървоове и какви ли не украси, като къщички за птици и кокетни пейки. В един от тях дори имаше плувен басейн. Беше живяла в домове с казармена дисциплина, както и в един, който миришеше на тамян – майката ръсеше всичко с ароматни масла, а таткото имаше коса до кръста. Но в нито един от тези домове не се почувства на място – дори и в последния, който всъщност ѝ беше любимият, защото таткото обичаше книгите колкото нея. Тъкмо той ѝ даде да прочете четири романа за детектива Мат Уокър, както и „Убийство в Ориент експрес“ на Агата Кристи и „Студеният дом“ на Чарлс Дикенс.

– Ако не броим книгите, са доста скучно семейство – сподели Лора с директорката, когато се върна в детския дом след две седмици. – Все говореха за рециклиране.

Най-краткото време, което прекара в приемен дом, беше половин ден, защото отказа да пренощува в къщата на жена, която държи своето чихуахуа в дамска чанта.

– Много си придирчива! – смърри я директорката. – Животът е пълен с компромиси, Лора. Трябва да даваш шанс на хората. Нейна си работа дали си държи кучето в чантата, или не.

– Добре – отвърна Лора, – ама аз пък не искам да имам нищо общо с хора, които се от-

насят с животните като с предмети. И си е моя работа, ако не искам да ям соев кашкавал седем дни в седмицата.

Директорката подпря ръце на едрите си хълбоци.

– Какво искаш всъщност? Какво ще те направи щастлива? Замък на върха на някой хълм с ролс-ройс отпред ли?

– Това, което искам – отговори ѝ Лора, – е живот, пълен с възбуждания, като на героите в моите книги.

– Внимавай какво си пожелаваш – предупреди я директорката.

– Защо? – попита Лора, тъй като знаеше, че нищо не е в състояние така да вбеси възрастените, както оспорването на мнението им. Те мразеха неудобните въпроси от рода на: „Защо е нужно това правило?“ Или пък: „Защо на социалните служби им отне единайсет години да открият, че имам вуйчо, който живее в Корнуол и иска да ме осинови?“

През краткото време, прекарано на този свят, Лора само веднъж срещна човек, който наистина имаше отговори на безбройните ѝ въпроси – детектив Мат Уокър, героят от любимите ѝ романи. Той беше саможив, чудат, навъсен и в истинския живот би влудявал клиентите си със своята безцеремонност. Но едно нещо никога не му липсваше и това бяха отговори.

Изправен пред необяснима загадка, като

например как някой е бил убит в заключена стая, с ключ от вътрешната страна на ключалката и без следи от влизане с взлом – ситуация, в която всеки би изпаднал в безизходна – Мат Уокър предлагаше изумително обяснение, обикновено свързано с парче восък или фалшива стена. Той притежаваше свръхестествено умение да надушва несъответствията. Колкото и свършено да беше извършено престъплението, Мат винаги го разкриваше, защото убиецът бе пропуснал да съобрази някоя гребна подробност, свързана с миграционните навици на дългоопашатия морелетник, например.

За съжаление, Мат беше измислен. Когато Лора поставеше натясно възрастните с някой въпрос от типа: „Защо трябва да си лягам в осем, а вие може да си седите до полунощ, след като аз съм млада и пълна с енергия, а вие сте стари, стресирани и имате грамадни торбички под очите?“ (от деликатност тя обикновено не изричаше последната част на глас), те по правило ѝ отговаряха: „Защото аз казвам така!“

Странното при възрастните беше, че често не знаеха как да отговорят, само се преструваха, че знаят. Обикновено шикалкавеха и се надяваха да им се размине. Например, когато Лора питаше защо трябва да яде овесена каша, която ненавижда от цялата си душа – особено когато готвачката в „Горски поляни“ я разреждаше, докато съв-

сем заприлича на помия – ъ отговаряха: „Защото е полезна!“. Но когато попиташе с какво точно тази сивкава, лепилоподобна гадост е полезна, а пък в същото време шоколадът е вреден, възрастните съвсем се оплитаха, защото самите те не знаеха. Някога някой им е казал, че овесът е много хранителен, а от шоколада се дебелеело, и оттогава насам те го повтарят като папагали.

Дори хората, от които се очакваше да знаят, не бяха в състояние да отговорят на най-елементарни въпроси. Когато Лора попита лекаря си как така хората летят до Луната, а пък не могат да открият лекарство за хрема, той много се смути. Същото се случи и когато помолу учителката си, госпожица Блънт, да обясни как се е появила Вселената. Госпожицата започна да върти и суче нещо за Големия взрив, за сливане на атоми и за еволюция. Лора я прекъсна с въпроса:

– Добре, ама какво е имало в началото? Преди Големия взрив? Как е започнало всичко? Кой го е започнал?

И тук госпожица Блънт се престори, че има спешна работа, извини се и излезе от класната стая.

– Повечето деца престават с безкрайните „защо“ след като проходим – скара ъ се директорката, която все се оплакваше, че от неспирните въпроси на Лора била останала без нерви. – Научават се да приемат отгово-

рите на възрастните и започват да разбират, че ние знаем най-добре.

Лора се втренчи в нея, без да мига.

– Защо?

Трудно ѝ беше да приеме, че възрастните знаят най-добре. Всъщност понякога си мислеше, че общо взето всяко десетгодишно дете е много по-навътре в нещата, отколкото който и да е възрастен.

Ами така де, ако възрастните бяха толкова умни, за колкото се мислеха, майка ѝ щеше да се сети да попита за адреса на петия американски войник, с когото бе имала кратка връзка. Толкова кратка, че не беше останала следа дори от името на мъжа, за когото се предполагаше, че е баща на Лора.

Ако възрастните наистина бяха такива извори на мъдрост, за каквито се представяха, лекарите щяха да успеят да спасят майка ѝ в деня, в който бе родила Лора, а на социалните служби нямаше да им отнеме единайсет години да открият вуйчо ѝ и така нямаше да ѝ се наложи да прекара толкова време в „Горски поляни“ или да я прехвърлят от един приеман дом в друг. Нямаше да живее чрез книгите, докато истинският живот ѝ се изплъзва. Нямаше всеки ден да прекарва часове наред в очакване.

Сега най-сетне очакването май беше към края си.

На вратата се почука. Лора взе от нощното си шкафче една снимка в сребърна рамка.

От нея гледаше крехка млада жена с фина, светлоруса коса, нежнорозова кожа и сиви очи. На устните ѝ беше кацнала сериозна усмивка. Всеки, който видеше снимката, казваше, че Лора има същата усмивка като майка си. Лора целуна снимката, пъкна я внимателно между грехите си и затвори куфара.

Отново се почука.

– Лора? Будна ли си? Хайде, побързай! Дълъг път ви чака.

Лора хвърли последен поглед на скромната стая, която беше центърът на нейната вселена почти през целия ѝ живот досега.

– Готова съм! – каза тя и отвори вратата.

Беше вече късен следобед и шосето се разгъваше като сива лента пред замаяния поглед на Лора. Безкрайните задръствания и ремонти по пътищата ги забавиха много повече, отколкото беше предвидил Роби. Лора се надяваше, че ще пристигнат скоро. Гадеше ѝ се! След мазната закуска в една крайпътна закусвалня, на обяд похапна в колата доста шоколад, чипс и сладолед. Подозираше, че Роби – кротък, добродушен човек, който цял живот беше работил като шофьор в „Горски поляни“ и скоро щеше да се пенсионира, е получил нареждане от директорката да не пести лакомствата.

За нейно учудване директорката едва не се разплака на прощаване.

– Ужасно ще ни липсваш! – каза ѝ тя, докато я презръщаше, затънала до глезени в снега пред дома.

– Наистина ли? – попита удивено Лора. За миг сърцето ѝ се сви. „Горски поляни“ си имаше своите недостатъци, но все пак беше единственият дом, който някога бе имала. Хората от персонала бяха мили, а някои от тях наистина я обичаха. От другите момичета беше чувала ужасяващи истории за разни сиропиталища, но „Горски поляни“ не беше като тях. Ако Лора нямаше големи планове и мечти, навярно щеше да се чувства съвсем добре тук.

Директорката я стисна за ръката.

– Не говори така! Знаеш, че домът няма да е същият без теб. Твоят дух го съживяваше. Тревожа се за теб. Тези твои книги! Напълнили са главата ти с нереалистични очаквания.

– А какво ще кажете за любовните романи, дето вие четете – онези с мургавите мускулести мъже на корицата? – подрази я Лора. – Нещо не виждам такива мъже наоколо. Само доктор Саймънс, дето си сресва косата настрана, за да крие плешивината си, и мъжете, които прибират боклука.

– Това е друго.

– Защо?

Директорката се поусмихна.

– Е, точно тази гумичка изобщо няма да ми липсва.

Сега, когато с всеки километър се приближаваше към бъдещето си, Лора се питаше дали не сбърка, като напусна дома. Всъщност май нямаше голям избор. Не върви да обърнеш гръб на вуйчо си като на някоя непозната богаташка с кученце в дамската чанта, за която си поредната нова играчка в колекцията.

Лора отвори прозореца на колата и се загледа в пейзажа на Корнуол. Преди малко пресякоха границата. Острият вятър пооблекчи гаденето ѝ, но хълбокът ѝ премръзна за броени секунди. Затвори отново.

– Притеснено ли ти е? – хвърли поглед към нея Роби.

– Не – отвърна Лора. Донякъде си беше вярно, защото не можеше да определи дали е притеснена, възбудена, или и двете. През цялото време се мъчеше да си представи вуйчо си. Виждаше го като по-висока, по-масивна и по-възрастна версия на майка си, с лице, обветрено от слънцето и морския бриз. Сигурно има платноходка и живее в барачка на брега заедно с шотландска овчарка на име Мърльо. В почивните дни щеше да я води на пътешествия до никому неизвестни острови. Беше шпионин или околосветски мореплавател, или пък треньор на делфини. Тук един глас се обади в главата ѝ: „А може и да е едноок тиранин!“ – но тя бързо го пропъди.

Ако следваха обичайната процедура, социалните служби щяха да настояват Лора да се срещне с вуйчото поне веднъж, преди да отиде да живее при него, но разстоянието и други пречки се оказаха непреодолими. Цялата тази сага се проточи с месеци. Точно когато изглеждаше, че бюрокрацията ще провали всичко и Лора ще си остане в „Горски поляни“ завинаги, службите получиха от вуйчо ѝ цял куп препоръки. Бяха от толкова влиятелни хора с безупречна репутация, че властите мигом решиха, че в цялото Обединено кралство няма по-подходящ човек, който да се грижи за Лора. И след като и тя, и вуйчото – независимо един от друг – заявиха, че нямат нищо против да живеят заедно, нещата се уредиха.

– ...контрабандисти на алкохол и оръжие, разбойници и призраци – говореше ѝ Роби.

– Какво? – сепна се Лора и се върна в настоящето.

– Просто казвах, че до неотдавна бихме рискували живота си, прекосявайки Бодмин Мур. Тук направо е гъмжало от контрабандисти и други страхотии. – Роби вдигна едната си ръка от кормилото и я размаха наоколо. – Дори и днес никой не би искал да замръкне сам тук.

Лора се взря в пейзажа, който предното стъкло ограждаше като в рамка. Гаснещата светлина на зимното слънце бе притулена от надвиснали черни облаци, вещаещи буря,

но все пак се долавяха очертанията на пустата хълмиста местност, на кривите гървета и посърналите овце. Над всичко като мъгла се стелеше униние, но вместо да изпита страх, Лора усети, че се изпълва с очакване. Ето това се казва обстановка, достойна за роман!

– Не се плаша лесно – обърна се тя към Роби.

Той само вдигна вежди и не каза нищо.

Скоро бурята ги връхлетя. След броени минути проливният гъжд скри всичко наоколо. Вятърът брулеше колата.

Последният час от пътуването се стори безкраен на Лора. Част от него тя дряма. Когато отвори очи и видя табелата за Сейнт Айвс, помисли, че сънува. Скоро свиха от пътя и тя за пръв път видя градчето – тясна ивица примизващи светлинки, вгадена в бушуващия океан далеч под тях. В пристанището подскачаха лодки, а на края на вълнолома проблясваше фар.

Роби внимателно подкара колата наголу по стръмния хълм, а след това – по лъкатушещи улички, покрай рибарски къщички, пекарни с реклами на прочутите корнуолски банички с месо и магазини за сърфисти. Наоколо не се виждаха никакви признаци на живот. Всичко живо, освен чайките, се беше изпокрило от бурята.

Стигнаха до висока каменна ограда и Роби даде газ нагоре по хълма. Над оградата се

подаваха палми, които се люшкаха на вятъра като карнавални корони от пера. Колата се изкачваше нагоре, подскачайки по калдъръма. На върха на хълма завиха и се озоваха пред редица от викториански къщи. Вдясно се простираше гробище, а под него смолисточерното море сякаш вреше от бурята. Огромни сребристи вълни се носеха към брега и се разбиваха в плажа.

Роби паркира пред номер двайсет и осем. Къщата тънеше в мрак, ако се изключи мъждивата светлина, която се процеждаше през прозорчето в горната част на масивната гървена врата. Градината пред нея беше занемарена, а по пътеката растяха бурени.

Лора отвори вратата на колата – блъснаха я солен морски въздух и ревът на вълните. Тя слезе и се огледа. Къщата се извисяваше в гъното на градината. Надвисналите ѝ стрехи и малките тавански прозорчета – като бдящи черни очи – накараха момичето да се почувства като в някой от любимите си романи. През целия си живот беше мечтала за това. Сега при вида на къщата в главата ѝ прозвучаха гумите на директорката: „Внимавай какво си пожелаваш!“

Роби остави куфара ѝ на мокрия паваж и проследи погледа ѝ.

– Добре, че не си от страхливите. Това място никак не ми харесва! – Той провери адреса на потрепващата светлина на уличната лампа, като криеше с ръка листа от гъж-

довните канки. – Хм, странно! Това е адресът: улица „Океански изглед“ № 28. Да се надяваме, че те очакват. Нищо чудно пак да са объркали нещо.

Лора се изкачи след него по стъпалата към къщата. Под краката ѝ жвакаха мокри листа. Чукчето на вратата имаше формата на ръмжащ тигър. Роби предпазливо го вдигна и почука силно.

От недрата на къщата се разнесе гърлен лай, който сякаш изригна изпод вратата и удари Лора в гърдите. Лора сграбчи Роби за ръкава.

– Да си ходим! Промених си решението! Искам да се върна с теб. Директорката ще ме разбере. Може да се обади и да се извини. Ако ме отведеш обратно, ще стана нов човек, обещавам. Край на въпросите! Край на фантазиите! Край на измислиците!

Роби я погледна.

– Лора, това е единственият ти жив роднина. Не можеш да си промениш решението току-така. Мястото ти е тук.

„Мястото ти е тук!“

Няма мърдане. Без да ще, Лора извърна поглед към редиците поочукани надгробни камъни и кипариса, който бдеше над тях, шибан от вятъра и гъжда.

Лаят стана още по-силен. От другата страна на вратата се чу ругатня и грацене на нокти по дърво. През пролука под вратата се разнесе сумтене и ръмжене.

Лора се ужаси.

– Моля те, моля те, Роби! – проплака тя. –
Върни ме обратно!

Чу се превъртане на ключ и вратата про-
скърца на пантите си, сякаш не беше свикна-
ла да се отваря. На жълтеникавата светли-
на се очерта силует на мъж, с едра хрътка
до краката му. Мускулите, които играеха по
ръката му, докато удържаше звяра за на-
шийника, загатваха за огромна, макар и овла-
дяна сила.

Усмивката по лицето на Роби се стопи и
той неуверено пристъпи напред.

– Лора – каза колебливо той, – запознай се
с вуйчо си.